

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΟΥ ΣΦΑΑΜΕΡ.

Ἡ ἐορτὴ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐωρτάσθη εἰς τὴν πόλιν τοῦ Σφάαμερ τό Σάββατον, 22^{αν} Μαΐου/4^{ην} Ἰουνίου 2011, μέ μετάθεσιν μιᾶς ἡμέρας. Εἰς τὴν κώμην ταύτην τοῦ βορείου Ἰσραήλ τό Πατριαρχεῖον διατηρεῖ Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον Κοινότητα, μίαν ἐκ τῶν δώδεκα τῆς Μητροπόλεως Πτολεμαΐδος-Ἀκκρης.

Ἡ Κοινότης αὕτη, ἀριθμοῦσα περί τὰ 700 μέλη ἔχει ὡς ἐνοριακόν κέντρον αὐτῆς τόν ἱερόν Ναόν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, τόν ὁποῖον προσφάτως τῇ βοηθεῖα καὶ τοῦ Πατριαρχείου σημαντικῶς ἐπεξέτεινε καὶ ἀνεκαίνισε.

Εἰς τὴν πόλιν ταύτην κατηυθύνθη τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου ἐξ Ἱεροσολύμων ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετὰ συνοδείας.

Φθάσας μετὰ δῶρον αὐτοκινητικὴν διαδρομὴν, ἐγένετο δεκτός πρό τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Πατριαρχείου, Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου εἰς Ἀκκρην καὶ ὑπὸ τῶν ἱερομονάχων καὶ ἱερέων τῶν ὁμόρων Μονῶν καὶ ἐνοριῶν καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

Ἐνδυθεὶς μανδύαν ὁ Μακαριώτατος, προεξῆρξε τοῦ ὄρθρου μετ' ἀρτοκλασίας καὶ ἐτέλεσε τὴν θ. Λειτουργίαν, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἀβήλων κ. Δωροθέου καὶ Γέροντος Ἀρχιεπισκοπάρχου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνου κ. Ἀριστάρχου καὶ ἱερομονάχων καὶ ἱερέων καὶ συμμετέχοντος ἐν εὐλαβείᾳ τοῦ ὀρθοδόξου πιστοῦ λαοῦ τῆς κώμης.

Εἰς τὴν κατανυκτικωτέραν καὶ βαθυτέραν βίωσιν τῆς θ. Λειτουργίας, τῆς ἀναιμάκτου θυσίας πρὸς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ἁγιασμόν καὶ σωτηρίαν, συνέβαλε ἡ Μεικτὴ Χορωδία τῆς ὁμόρου πόλεως Σαχνίν, ψάλλουσα βυζαντινῷ τῷ ὕφει ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἀκκρης, ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου.

Εἰς τὴν θ. Λειτουργίαν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον περὶ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου ὡς τοῦ ἐκλεκτοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀναδειχθέντος ὡς νέου Δαβὶδ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ δεχθέντος διὰ σημείου τόν Χριστιανισμόν, ὡς ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος καὶ συμβαλόντος τὰ μέγιστα εἰς τὴν διάδοσιν αὐτοῦ, διό καὶ ἐπαξίως ἡ Ἐκκλησία ἀναγνwrίζει τοῦτον ὡς θεόστεπτον βασιλέα καὶ ἰσαπόστολον.

Ὁ λόγος τοῦ Μακαριωτάτου ἔχει ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἐθέμην βοήθειαν ἐπὶ δυνατόν, ὕψωσα ἐκλεκτόν ἐκ τοῦ λαοῦ μου. Εὗρον Δαυὶδ τόν δοῦλον μου, ἐν ἐλαίῳ ἁγίῳ μου, ἔχρισα αὐτόν (ψαλ. 88/89, 20-21)». «Παρέσχον τὴν βοήθειαν μου εἰς ἓνα ἄνθρωπον καὶ ἔκαμα αὐτόν δυνατόν, ἀνέδειξα αὐτόν ὡς τόν ἐκλεκτόν μου μεταξύ τοῦ λαοῦ μου. Εὗρον δηλαδή τόν δοῦλόν μου Δαυὶδ ὡς τόν κατάλληλον ἄνθρωπόν μου, μέ ἅγιον ἔλαιον ἔχρισα αὐτόν εἰς βασιλέα, λέγει ὁ ψαλμωδός».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί. Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία

μυστικῶς εὐφραίνεται σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καὶ ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Κατ'ἄξιαν δέ καί εὐφήμως γεραίρει τὴν μνήμην τοῦ νέου τῆς Ἐκκλησίας Δαυΐδ, τοῦ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὑψωθέντος ἐκλεκτοῦ δούλου αὐτοῦ.

Ὦντως, ἀγαπητοί μου, ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος ὑψώθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς ἐκλεκτός δοῦλος αὐτοῦ καὶ ἐχρίσθη εἰς βασιλέα, διότι ἐδέχθη τὴν γνῶσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὡς ἄλλος Παῦλος τὴν τοῦ Ἀποστόλου κλῆσιν, θεασάμενος ἐν οὐρανῷ τὸν τύπον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἀναδεικνύει καὶ καθιερώνει τὴν προσωπικότητα τοῦ Κωνσταντίνου ὡς Ἁγίου, θεοστέπτου βασιλέως καὶ ἰσαποστόλου εἶναι τό ἱστορικόν γεγονός τῆς ἐξ ἀπιστίας, δηλονότι εἰδωλολατρείας εἰς πίστιν Χριστοῦ μεταθέσεως .ἥ, καλλίτερον εἶπεῖν, μετανοίας αὐτοῦ. Ἐπὶ πλέον δέ ἡ ὑπ'αὐτοῦ καὶ βεβαίως τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἁγίας Ἑλένης στήριξις τῆς μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἰδού τί λέγει ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «Σέλας φαινότατον, κομήτης ἐσπερώτατος, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν θεότητος μετοχτευθεῖς, ἥχθῃς ἀγιάσαι λαόν καὶ πόλιν καὶ τύπον Σταυροῦ κατοπτεύσας, ἤκουσας ἐκεῖθεν: ἐν τούτῳ νίκα τοὺς ἐχθρούς σου. Ὅθεν δεξάμενος τὴν γνῶσιν τοῦ Πνεύματος, ἱερεὺς τέ χρισθεῖς καὶ βασιλεὺς ἐλαίῳ, ἐστήριξας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, Ὁρθοδόξων Ρωμαίων βασιλέων Πατὴρ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Χάρις εἰς τὸν Κωνσταντῖνον τό σωτηριῶδες φῶς τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καὶ ἐλευθερίας ἐπέλαμψεν ὡς «σέλας φαινότατον», δηλαδή ὡς φεγγοβολή εἰς τὴν ἀπέραντον Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν. Ἀπόδειξις τούτου ἀποτελεῖ ἡ σύγκλησις τοπικῶν καὶ οἰκουμενικῶν συνόδων, ὡς τῶν ἐν Νικαίᾳ 318 θεοφόρων Πατέρων, τῶν συνελθόντων ἐκ τῶν περάτων τῆς Δυτικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας.

Τὴν θεόπνευστον ταύτην ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἐκθέτει ἐναργέστατα ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Χρεωστικῶς ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην σου, Κωνσταντῖνε ἰσαπόστολε, πάντων ἀνάκτων βάσις καὶ καύχημα. Φωτισθεῖς γάρ ἀκτίσι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (τοῦ Χριστοῦ) πᾶσαν ἐφαίδρυνας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τὰ συστήματα τῶν πιστῶν πανταχόθεν συνάξας ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, ἔνθα τῶν ἀσεβῶν ἐσβέσθη τό φρύαγμα καὶ αἰρετικῶν ἡσθένησαν γλῶσσαι καὶ ἐμωράνθησαν. Τῶν δέ Ὁρθοδόξων ὑψώθη τό στίφος, φανερωθείσης τῆς πίστεως. Ὅθεν ὑπ'αὐτῶν ἐδοξάσθη Ὁρθοδοξότατος καὶ πάντων βασιλέων ἐκκηρύχθη Πατὴρ, ὡς πρῶτος τὴν ἀλουργίδα παρὰ Θεοῦ κομισάμενος...». Ἰδού λοιπόν δια τί ὁ Κωνσταντῖνος θεωρεῖται ἡ βάσις καὶ τό καύχημα πάντων τῶν ἀνάκτων/τῶν βασιλέων, ἀλλὰ καὶ «Ρωμαίων ἡ δόξα».

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀναδεικνύεται ὁ πραγματικός μαθητής, ἀλλὰ καὶ μιμητής τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καγὼ Χριστοῦ», (Α' Κορ., 11,1). Τοῦτο δέ γίνεται φανερόν ἀπὸ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀναπτυχθεῖσαν λόγῳ τέ καὶ ἔργῳ πολιτικὴν θεωρίαν τῆς «Ρωμηοσύνης». Τό πνευματικόν δέ τοῦτο μέγεθος τῆς Ρωμηοσύνης ἔχει ὡς πηγὴν καὶ ἀφετηρίαν του τὴν χριστοκεντρικὴν τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ Πατρός διδασκαλίαν τοῦ σοφοῦ Παύλου, κηρύσσοντος: «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἐνὶ Ἰουδαίῳ, οὐδέ Ἕλλην, οὐκ ἐνὶ δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἐνὶ ἄρσεν καὶ θήλῃ. Πάντες γάρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Γαλ. 3,27-28).

Μέ ἄλλα λόγια τό Παύλειον Χριστοκεντρικόν κήρυγμα, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ τό

πρωτογενές καί κύριον συστατικόν τοῦ λόγου, τῆς αἰτίας τοῦ φανερωθέντος ἐν τῷ κόσμῳ θεανθρωπίνου θεσμοῦ τῆς πόλεως τοῦ θεοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας, μετοχεύεται εἰς τό πολιτειακόν σύστημα τῆς ὑπό τῶν θεοστέπτων βασιλέων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης ἀναληφθείσης διακυβερνήσεως τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Τοῦ πνευματικοῦ τούτου μεγέθους τῆς Ρωμηοσύνης καί τοῦ πολιτειακοῦ συστήματος ὡς τρόπου ζωῆς καί οἰκουμενικῆς διακυβερνήσεως ἐν τῷ κατὰ Παῦλον, παραγομένῳ σχήματι τοῦ κόσμου τούτου, «παράγει γάρ τό σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου», (Α΄ Κορ. 7,31), μέτοχοι καί κοινωνοί τυγχάνομεν καί ἡμεῖς οἱ ἐκ παντός γένους καί ἔθνους συναποτελοῦντες τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐν προκειμένῳ τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί ἐν γένει τήν ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιαστικήν πολιτείαν.

Ἡ ἀγία Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ὑπερβαλλόντως εὐεργετηθεῖσα καί εὐεργετουμένη ὑπό τῶν ἀγίων καί πατρῶνων αὐτῆς Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, πανηγυρικῶς ἐορτάζει τήν ἱεράν αὐτῶν μνήμην καί εὐγνωμόνως μετά τοῦ ὑμνωδοῦ βοᾷ καί λέγει: Διά μέν τόν Κωνσταντῖνον: «ἔδωκας φιλόανθρωπε τῷ εὐσεβεῖ σοῦ θεράποντι Σολομῶντος τήν φρόνησιν, Δαυΐδ τήν πραότητα καί τῶν ἀποστόλων τήν ὀρθοδοξίαν, ὡς βασιλέων Βασιλεύς, κυριευόντων τε πάντων Κύριος. Διό Σοῦ τήν φιλόανθρωπον οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν». Διά δέ τήν Ἀγίαν Ἑλένην: «Πόθῳ καί ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ κατεπειγομένη ἡ μήτηρ τοῦ γλυκυτάτου βλαστοῦ, σπεύδουσα ἀφίκετο ἐν τῇ Ἀγίᾳ Σιών, εἰς τόν τόπον τόν Ἅγιον, ἐν ᾧ ἐσταυρώθη θέλων ὁ Σωτήρ ἡμῶν διά τό σῶσαι ἡμᾶς. Ἐνθα τόν Σταυρόν ἀραμένη, χαίρουσα ἐκραύγαζε δόξα τῷ δωρησαμένῳ μοι ὄν ἡλιζον».

Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε δι' ἁγιασμοῦ τά ἐγκαίνια τῆς νέας αἰθούσης κάτωθι τοῦ ναοῦ διά τας ποικίλας ἐνοριακάς ἐκδηλώσεις τῆς Κοινότητος.

Εἰς τήν δεξίωσιν μετά τόν Ἁγιασμόν ἔλαβον χώραν προσφωνήσεις, εἰς τας ὁποίας ἐξεφράσθη ἡ χαρά διά τήν ἀνακαίνισιν τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἵδρυσιν τῆς αἰθούσης συγκεντρώσεως καί εὐχαριστίαι πρός τήν Α.Θ.Μ. διά τήν ἠθικήν καί ὕλικήν συμπαράστασιν εἰς τας ἀνακαίνισεις.

Εἰς τήν δεξίωσιν ταύτην παρέστησαν καί ἐκπρόσωποι τῶν ἄλλων χριστιανικῶν δογμάτων καί θρησκευμάτων. Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Κοινότητος τῶν Δρούζων, σείχης κ. Γιοῦσεφ Ἀμποῦ Ἀμπέντ, ὁ ὁποῖος ὑπεγράμμισε τήν σημασίαν τῆς ἐποχῆς καί τοῦ ἔργου, τοῦ ὁποίου ἤρξατο εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ἀγία Ἑλένη.

Εἷς τῶν προσφωνησάντων ἦτο ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως κ. Νάχεντ Χάζεμ, ὁ ὁποῖος εἰς τήν προσφώνησιν αὐτοῦ ὑπεγράμμισε τό γεγονός τῆς ἐν εἰρήνῃ, ἀγάπῃ καί συνδιαλλαγῇ συμβιώσεως εἰς τό Σφάαμερ Χριστιανῶν καί Δρούζων, ἡ ὁποία καί συμβάλλει εἰς τήν εὐημερίαν αὐτῶν.

Εἰς τήν προσφώνησιν αὐτοῦ ὁ Προϊστάμενος τῆς ἐνορίας τοῦ Σφάαμερ π. Σαμουήλ Ζάεντ προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον διά τοῦ «εὖ παρέστητε» διά δευτέραν φοράν εἰς τήν πόλιν Σφάαμερ καί εἰς τήν πνευματικήν αὐτοῦ Ἀραβορθόδοξον Κοινότητα, ὡς καί διά τήν πνευματικήν Αὐτοῦ θεολογικήν καθοδήγησιν εἰς τά κηρύγματα καί

εἰς τό περιοδικόν «Νούρ-Ίλ-Μασίχ» καί διά τήν ποιμαντικήν Αὐτοῦ ἐπίσκεψιν εἰς τό ποίμνιον Αὐτοῦ εἰς Ἰσραήλ, Ἰορδανίαν καί Παλαιστινιακήν Αὐτονομίαν καί διά τήν ὑλικήν βοήθειαν εἰς τά ἐπιτελούμενα ἔργα ἀνακαινίσεως καί ἡὺχαρίστησε θερμῶς Αὐτόν.

Τάς προσφωνήσεις ἐπεσφράγισεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἀραβιστί: (βλ. ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον <https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2011/06/04/516/>), ὑπογραμμίζων, ὅτι ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «οὐκ ἐνι Ἰουδαῖος, οὐδέ Ἕλλην....πάντες γάρ ἡμεῖς εἰς ἐσμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Γαλατ. 3,28). Τό ὄραμα τοῦτο ἔγινε πραγματικότης εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί δῆ εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων, τήν ὁποίαν ἐξεπροσώπησεν ὁ Μέγας αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπαξίως καί χρεωστικῶς τιμᾶται ὡς ἅγιος καί ἱσαπόστολος μετά τῆς μητρός αὐτοῦ, μακαρίας Ἀγίας Ἐλένης.

Ἐπί τούτοις ὁ Μακαριώτατος προσέφερεν αὐτοῖς οἰκονομικήν συνδρομήν διά τήν συνέχειαν τῶν ἀνακαινιστικῶν ἐργασιῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.